IN FIECARE ZI

MOŞTENIRI NEPIERITOARE

Problema tradiţiilor spirituale şi istorice ale trecutului nostru, pasionează multe suflete de elită, stăpânite de poezia nostalgică a vieţii româneşti de odinioară.

Ca urmare a modestelor însemnări apărute în „Universul" asupra „Tainei dacismului", d. inginer Ion Roşca ne face o interesantă comunicare.

„Pe soseaua naţională 12 care duce dela R. Vâlcea la Sibiu, — ne scrie d-sa, — în km. 160+400 se află o cruce de piatră, pe care stă scris: „PUSA IN AMINTIREA CANTONIERULUI ION CĂRUIA MOARTEA ACI I S'A INTAMPLAT, MERGAND SĂ BEA APA LA FANTANA DACII DE SUS.

„PUSĂ DE CATRE SOŢIA SA MARIA".

„Fântâna, este la circa 300 m. de sosea, pe coasta muntelui şi astăzi este părăsită şi aproape astupată.

Vrasăzică, — observă d. ing. Roşca, — în gura localnicilor s'a păstrat până în zilele noastre cuvântul Dacii. Tot pe această sosea, mergând dela Călimăneşti spre Câineni, în paralel cu ea, dar mult mai sus, în munte, există traseul drumului făcut de către Romani în prima campanie a lui Traian. Se mai vede, foarte bine, atât drumul cât şi unele poduri de piatră".

Intr'adevăr, memoria istorică a poporului nostru este impresionantă. La trecerea Oltului spre Dacia superioară, Legiunea I Minerva, a consacrat în amintirea acestei treceri o inscripţie matroanelor Aufane — prec'zând şi locul trecerii pe la fluviul Aluta, lângă muntele Caucaz — ad Alutum flumen secus montem Caucasi.

Cu dreptate remarca Iung cum Caucasus mons — a fost apropiat de celelalte două similare Caucalandeusis locus din Ammian Marcelin şi Caucolusioi din Ptolomeu.

Alţi cercetători, între cari şi însufleţitul răscolitor al problemelor dacice, d. prof. Ion Conea credea că şi faimosul munte venerat în legătură cu Zalmoxe, — Cogaeonum — n'ar fi decât muntele Cozia de astăzi.

Demonstrarea acestei convingeri prin „Radio", a adus protestul bănăţenilor.

Intr'adevăr, cu ani în urmă, la cursurile de vară ale învăţătorilor bănăţeni, ţinute la Caransebeş, le arătasem mai mult temeiurile de ordin spiritual pe care se întemeia convingerea mea că muntele lui Zamolxe nu poate fi decât muntele Gugu din Banat.

Cu puţin timp înaintea morţi lui, Vasile Pârvan, a pornit din casa profesorului Ştefan Velovan dela Ruschita Montană spre Gugu.

Când a ajuns la poalele muntelui, între cei doi pereţi verticali prin care soarele 'şi trimite la amiază, razele cu precizie matematică, bătrânul care călăuzea pe savantul român, a sărit din căruţă şi închinându-se cu profundă cucernicie şi-a lipit fruntea de pământ în adâncă prosternare.

— „Ce faci moş Nicolae? a întrebat Pârvan pe tovarăşu-i de drum, cu totul surprins de gestul şi atitudinea lui".

— „Domnule Profesor, a răspuns bătrânul, aceasta-i „Valea metaniei! Aici a învăţat neamul nostru să se închine", a mai adăogat plin de religios respect mosneagul.

Iată probleme ce merită atenţie.

G. LUNGULESCU

POST SCRIPTUM

de EMIL ISAC

Semicentenarul procesului Memorandului a fost sărbătorit după cum s'a putut, cu discursuri, articole şi reproduceri de fotografii. Acum, când se croieşte soarta tuturor neamurilor, nu se putea uita trecutul luminos, lupta atâtor bărbaţi întregi ai Ardealului, cari au adus în faţa conştiinţei lumii civilizate problema care totdeauna este actuală, a libertăţii. Procesul Memorandului a dovedit, că oprimarea nu este argument viabil în structura nici unui Stat şi că dreptul de a trăi, nu i se poate refuza nici unui popor.

Dacă amintirile Memorandului au fost multe şi de astădată, nu este de mirare. Intre păreri competente, s'au putut furişa şi unele scăpări de vedere, poate nici nu intenţionat făcute — deşi Memorandul a fost în primul rând un proces politic, care trebuia să fie susţinut şi apărat de savanţi jurişti, cum s'a şi făcut. Este o eroare, ca să nu-i spun altfel, trecerea cu atâta uşurinţă asupra rolului strălucit pe care l-au avut juriştii români şi străini, apărători ai procesului în drama trecutului ardelean.

Apărarea nu a fost făcută adhoc, de către avocaţi recrutaţi în grabă. Aceasta a fost pregătită cu o admirabilă stăruinţă înainte de desbaterea procesului în Cluj, cu aproape patru luni. — Imediat ce s'a hotărît tipărirea şi răspândirea Memorandului, juriştii cei mai de seamă ai Românilor, Slovacilor şi Sârbilor s'au pregătit de apărare, şi cu toate că desbaterea procesului Memorandului era anunţată la Cluj în faţa unei instanţe inferioare, ei au pregătit atât rolul pe care trebuia să-l aibă dârzii apărători, cât şi acuzaţii.

Intre apărători nu putea fi nici un avocat din Vechiul Regat *); era firesc prin urmare ca Românii să se adreseze şi conaţionalilor lor Slovaci şi Sârbi, cari împreună cu o gardă impunătoare de jurişti din Ardeal, să dea acestui proces asistenţa juridică cuvenită unei grele probleme de drept. Adevărat că la proces trebuia să ia parte ca apărător şi Al. Mocioni, unul dintre pasiviştii, cari totuşi au aderat la înaintarea Memorandului.

Locul lui l-au ocupat avocaţii din Ardeal şi Banat cei mai buni, cari în consfătuirile lor prealabile din 1894, Ianuarie, din Cluj, iar mai în urmă la Viena împreună cu juriştii Slovaci şi Sârbi, au stabilit rolul fiecărui apărător. Instanţa brutală din Cluj, la desbaterea procesului Memorandului, i-a împiedecat pe juriştii Români, Slovaci şi Sârbi ca să dovedească toată grandoarea unei apărări clasice. Dar rolul apărătorilor n'a fost nici atunci terminat, căci după sentinţa de condamnare a fruntaşilor Români la Cluj, apărarea a pregătit opera de asistenţă juridică şi pentru viitor, rămânând în strâns contact cu „condamnaţii", a căror cauză a fost susţinută şi pentru mai departe de către iluştrii jurişti streini întorşi în patriile lor.

In coloanele „Universul"-ui s'a susţinut că nu se cunosc în întregime toate fazele acestui proces. Adaog că unele lucruri nu s'au cunoscut de loc, ceea ce nu înseamnă că nu se vor cunoaşte... Cred că voi face un real serviciu istoriei Memorandului, dacă voiu publica într'o lucrare documentată toate memoriile şi documentele pe cari mi le-a încredinţat defunctul meu părinte, care a condus apărarea în acest proces, aducător totuşi al libertăţii.

*) Deşi despre aceasta s'a vorbit la discuţia ce-o avusese Coriolan Brediceanu cu Titu Maiorescu la Turnu Severin.

Nota E. I.

SOCIETATEA VIITOARE

de Pr. C. DRON

II

In articolul precedent am arătat că viaţa omenească este plină de contradicţii şi paradoxe insolubile şi că din această cauză nu se pot găsi soluţii infailibile pentru deslegarea problemelor cari frământă omenirea.

Urmează de aci că nu se poate găsi un sistem de cârmuire obştească, menit a satisface năzuinţele noastre şi a asigura fiinţei umane liniştea trebuitoare desvoltării sale firesti? Urmează oare că societăţile viitoare nu se vor putea clădi decât tot pe vechile temelii, cari au dus la cataclismul de astăzi?

Iată întrebarea hotăritcare a ceasului de faţă.

Mai întâi nu trebue să uităm că un sistem politic (care include în sine şi pe cel juridic sau economic) nu este o abstracţiune, ci rezultatul concret al unor activităţi concrete. In dosul sistemelor stau oamenii cu însuşirile lor. De aceste însuşiri atârnă soarta instituţiilor şi puterea lor de înrâurire în mediul unde lucrează.

Apoi stadiul de desvoltare al unei societăţi nu e rezultatul hazardului şi nici al conventiunilor omeneşti, ci al legilor imuabile cari cârmuesc viaţa. Societatea a ajuns la formele şi la structura ei actuală, urmând un proces firesc de desvoltare. Oamenii s'au gândit totdeauna cum să se cârmuiască spre a înlătura antitezele vieţii. Pe măsura desvoltării lor intelectuale ei şi-au creat aşezămintele corespunzătoare cari, deşi nu au adus fericirea, au tins însă mereu către ea. Aceasta însemnează că ea a realizat un maximum de bine, dar nu tot binele, binele absolut.

Să luăm un singur exemplu: *familia monogamă*. Ea a rezultat din nevoia omului de a organiza viaţa. Instinctul sexual, lăsat la voia întâmplării, se desvoltă haotic şi poate deveni o primejdie pentru existenţa vieţii. Căsătoria monogamă îi impune restricţiuni, şi astfel viaţa poate să-şi îndeplinească scopul. La fel se poate spune şi despre proprietate, care e legitimă numai când slujeşte scopului ei primordial, precum şi despre celelalte forme ale vieţii sociale, care s'au desvoltat şi au crescut potrivit nevoilor vieţii. Această desvoltare şi această creştere nu s'au făcut prin decrete, sau prin legi votate de parlament, ci prin simplul şi liberul joc al forţelor lăuntrice, cârmuite de nevoia primordială care stă la temelia vieţii: conservarea şi perpetuarea ei. La început instinctul, mai târziu conştiinţa de sine, au dus pe om spre cele mai bune forme de viaţă şi l-au făcut să-şi asigure existenţa, perpetuarea şi valorificarea ei ca element cosmic.

Ce rezultă de aci? Că oricari ar fi formele pe cari le-ar îmbrăca viaţa şi de cari s'ar folosi societatea, aceste forme nu sunt viabile, decât dacă conservă viaţa şi îi dau un sens. Aceasta însemnează că formele de viaţă au importanţă nu în sine, ci în raport cu conţinutul lor. Familia monogamă este o formă de viaţă, dar ea este folositoare numai dacă o respectăm cu adevărat. Când cineva se căsătoreşte, dar întreţine legături cu alte femei, sub pretextul nu ştiu cărei libertăţi, aceasta însemnează o formă de viaţă fără conţinut, care dacă se generalizează duce la prăbuşirea instituţiei însăşi, iar societatea pierde una din pârghiile ei de viaţă. Acelaşi lucru se poate spune despre oricare din aşezămintele societăţii omeneşti de azi.

Toate acestea duc la încheierea că societatea viitoare va fi mai bună, mai lipsită de amărăciuni, mai liniştită, numai dacă actualele forme, sau acelea pe cari le va impune desfăşurarea liberă a forţelor ei lăuntrice, vor avea conţinutul necesar, vor fi expresia nevoilor, vor fi stări reale, iar nu forma fără fond.

Un exemplu ne va lămuri deplin.

Omenirea de astăzi este — din punct de vedere formal — creştină. Chiar popoarele cari n'au primit botezul creştin, sunt creştine prin ideile pe cari le profesează şi cari au devenit astăzi un bun comun al omenirii. Una dintre cele dintâi condiţii ale stării creştine este dragostea de aproapele. Dar în locul acestui principiu, noi asistăm tocmai la negaţiunea lui: *ura* şi *lupta* pe viaţă şi pe moarte între cei cari trebue să se iubească. Nu e fără un adânc înţeles faptul că popoarele, astăzi în război, sunt în majoritatea lor creştine; asistăm la forme de viaţă fără conţinut. Creştinul de azi este un păgân îmbrăcat în vestmântul inocenţei, iar creştinismul, din această cauză şi în mare parte, o noţiune fără conţinut.

Prin urmare, ceea ce va trebui societăţii viitoare, nu este schimbarea instituţiunilor actuale, ci umplerea lor cu adevăr şi realitate. Societatea greco-romană a pierit din această cauză. I-a luat locul lumea creştină, care a adus un aer nou şi proaspăt în toate ungherele pământului. Acest aer a regenerat şi dat viaţă societăţii timpului de aproape 2000 de ani. El n'a schimbat formele vieţii, dar le-a umplut de conţinut. Acum se simte o atmosferă greoaie. Formele societăţii de azi sunt goale. Ele nu cuprind realităţile la care se referă. O parte din reţeaua de desfăşurare a vieţii este putredă. Nu toate instituţiunile cuprind cu adevărat, ceea ce teoretic ar trebui să cuprindă. De aci, conflictul dintre instituţii şi idei, dintre ceea ce năzuim şi ceea ce putem, de acea simţim trebuinţa de a le arunca.

Societatea viitoare se naşte, dar ea nu va putea trăi şi nu va aduce omului fericirea trebuitoare şi liniştea de care are nevoie, decât umplând *cu adevăr* formele de cari se slujeşte pentru a face viaţa trăitoare şi a-i asigura astfel existenţa şi perpetuitatea.

La întrebarea pusă la început dacă este nevoie de forme noi şi criterii cu eficacitate indiscutabilă pentru cârmuirea omenirii, răspundem: Nu, ci de conţinutul care să regenereze şi să înnoiască pârghiile veşnice de cari s'a folosit omenirea în drumul ei spre desăvârşire. Paradoxele şi contradicţiile vieţii nu pot fi înlăturate *cu sisteme noi*, ci *cu suflet nou*.

In afară de acest adevăr, toate sistemele sunt zadarnice şi tot sângele vărsat pentru dobândirea lor va fi fost risipit în zadar.

PESIMISM SOCIAL

VI

de VINTILĂ PANTAZOPOL

Situaţia asigurărilor sociale prezintă, după cum am arătat cu destulă obiectivitate, după unii, cu prea multă obiectivitate în unele sectoare de acitivitate, deficiente, nu însă atât de profunde ca să nu poată fi îndreptate.

De aceea, m'am şi încumetat să schiţez un *program* de imperioase realizări, mărturisesc, oarecum, revoluţionare. Dar cum revoluţiile sunt rare fără vărsări de sânge, numai enunţarea acelui program, a prilejuit începutul celor mai dârze contraatacuri — ca să fim în nota vremii — contra atacuri, cari continuă.

Pentrucă, adevărul, acesta este: cu greu scoţi instituţiile din anchiloza birocraţiei a tot puternice, dar şi mai greu faci pe oameni să renunţe la situaţii, veleităţi şi speranţe. Orice reformă la sfârşitul ei, să reduce la oameni şi nu poţi nimic înfăptui, dacă nu treci, dacă nu ai tăria să treci peste ei!

De aceea, programul preconizat anul trecut este valabil şi astăzi, pentru că nu s'a putut înfăptui.

S'a reuşit să se pună la punct, odată pentru totdeauna, capitalul pensiunilor a căror situaţie se cunoaşte.

Pensii mici, pensii de mizerie, sporite aproape cu 50% — nu se putea dintr'odată mai mult — şi un fond de rezervă al cărui deficit actuarial ajungea până la 30 miliarde.

Patronii au înţeles situaţia şi au consimţit la sacrificiul sporului de cotizaţii, menit să acopere în primul rând deficitul..

Instituţia asigurărilor le este recunoscătoare, rămâne ca viitoarele conduceri, să nu cadă în greşeala trecutelor păcate.

Fondul de pensii va trebui *păzit* — nu la figurat, ci la propriu — el trebuind să fie întrebuinţat *numai în investiţii producătoare de venituri*

Dacă se va face altfel, povestea deficitului se va reedita.

Dar lucrurile se leagă, fiecare realizare cu consecinţele ei.

Nu poţi păzi un bun dacă nu eşti *stăpân* pe el, nu poţi gospodări o casă, în care comandă mai mulţi stăpâni.

Şi iată cum ajungem la acea autonomie a asigurărilor sociale, dorită şi de patroni şi de muncitori şi de cei cari cunosc realităţile.

Despre această autonomie am scris în repetate rânduri, instituţia asigurărilor trebuie să devină autonomă, complet autonomă, sub controlul sever al statului.

Pledează pentru aceasta nesfârşite considerente, foarte serioase considerente, verificate în timp.

Astfel, toată strădania rămâne infructuoasă, se iroseşte şi muncă şi timp. De elan, nu mai vorbesc. Simţi plumbul în aripi.

Ospitalitatea şi omenia sunt străbune calităţi ale poporului nostru. Să ne arătăm, în aceste momente, demni de virtuţile strămoşeşti.

SCRISORI DIN PARIS

Parisul după debarcare

Vă aduceţi aminte romanul lui Balzac: „La Peau de Chagrin", al cărui erou putea să-şi realizeze orice dorinţă ar fi rostit, graţie unui talisman cu virtuţi miraculoase? Dar cu fiecare dorinţă împlinită, talismanul — „la peau de chagrin" — se îngusta mereu, semn că posesorul lui se apropia tot mai mult — cu viteza dorinţelor împlinite — de sfârşitul zilelor sale.

Traiul de astăzi al parisianului se restrânge şi el şi se strimtorează aproape de la o zi la alta, — văzând cu ochii, s'ar putea spune. Dar pe când eroul balzacian avea măcar compensaţia împlinirii unor dorinţe pe care n'ar fi fost în stare să şi le satisfacă numai cu puterile-i obişnuite, eroul — de voie sau de nevoie — al existenţei parisiene din acest sfârşit de Iulie, e nevoit să renunţe nu la satisfacerea unor dorinţe excesive — despre acestea nici vorbă nu mai poate fi astăzi — dar la multe nevoi elementare de confort şi la alte câteva a căror lipsă o resimte neliniştitor.

Fără îndoială, confortul a dus la o lărgire a personalităţii omului modern, ceeace nu înseamnă şi o sporire. Limita până unde confortul răspunde unor nevoi reale şi dincolo de care creiază altele, artificiale adică, în realitate servituţi, — ca urmare a evoluării vieţii de societate — este elastică. Felul de viaţă obişnuit al francezului mijlociu, observă d. André Siegfried în „Tableau des partis en France", îi dau acestuia o încredere în sine şi un echilibru social, care-l găsesc mai puţin vulnerabil la propunerile ispititoare ale unor reformatori generoşi poate, dar utopici. Pentru înţelepciunea lui practică şi realistă, adagiul potrivit căruia „mai binele e dusmanul binelui" îşi păstrează toată valoarea de actualitate. Astfel de mentalitate se întovărăşeşte cu un anumit egoism sau măcar cu o lipsă de interes pentru felul de a trăi al altora: e cealaltă faţă o monetei. Interesul persoanei proprii şi al familiei, înaintea interesului colectivităţii, este concluzia de neînlăturat a unui asemenea fel de a fi. Solidaritatea franceză pare că s'ar obţine mai degrabă, cu o devotare întreagă şi nesilită, pe linia afirmării cu orice riscuri a unei idei generoase, decât pe tărâmul practic al raporturilor sociale. Un exemplu care deşi luat la întâmplare, mi se pare ilustrativ pentru această mentalitate e următorul: la conferinţa de presă săptămânală, întrebat cum a fost primit de autorităţile parisiene, ajutorul de primar din Caen, refugiat la Paris în ziua următoare debarcării, a răspuns cu o bruscă sinceritate: „comme un gênant".

Acum, când, după patru ani, pământul francez e din nou teatrul unor lupte pustiitoare, îşi dau în sfârşit seama parisienii că sunt *în război*, potrivit nu regulei juridice internaţionale, dar în realitatea materială şi brutală a faptului că frontul e numai la 200 km. de capitală? S'ar zice totuşi că nu, de vreme ce ziarele îşi tot îndeamnă cititorii, cu argumente stăruitoare şi pe toate tonurile, să-şi dea seama de realitatea acestei stări de fapt în care soarta Franţei şi deci a fiecărui francez intră în joc. In fond, li se reproşează parisienilor o anumită nepăsare egoistă sau mai uşuratecă şi sumară, după împrejurări şi persoane. La teatru, odată, întrerupându-se spectacolul din cauza unei alarme (ceeace se întâmplă aproape în fiecare seară), o doamnă nemai putându-şi stăpâni nemulţumirea, a isbucnit într'un fel care poate să pară unora de un egoism nepermis: „Qu'ils restent dans leur Normandie et nous fichent la paix!" Se va recunoaşte totuşi că *leur Normandie* este o formulă impecabilă de obiectivitate politică şi caracteristică pentru felul de a gândi obişnuit, necontaminat de „duhul eroic al prefacerilor ce sunt pe cale a se înfăptui în ameţitoarele perspective istorice care ni se deschid", s'ar zice liric.

Un alt fel de a fi nepăsător, foarte des întâlnit la Paris şi isbitor pentru cei nepreveniţi, e lipsa de curiozitate geografică. Parisieni născuţi şi stabiliţi în dreapta Senei trec rareori sau de loc pe malul celălalt, cei dela Auteuil ştiu de Cartierul latin din reputaţie doar şi din auzite de Place des Vosges sau Place Dauphine; iar obişnuiţii cafenelelor La Rotonde sau Coupole din Montparnasse n'au urcat vreodată până la bistourile pitoreşti din piaţeta de lângă Sacré Coeur, neverosimil de albă în perspectiva cenuşie a străzilor vechiului Paris.

Parisul propiu zis a fost cruţat până acum de bombardamentele aeriene. Câteva bombe au căzut totuşi în Montmartre, într'o noapte de pomină în care un avion arzând s'a prăbuşit peste acoperişul magazinelor Louvre, altele în cartierele din preajma viaductului dela Auteuil, sau semănate pe rue de Rennes şi rue du Cherche Midi. Dar cine n'a fost deadreptul încercat a uitat repede, ştiut fiind că îndurăm cu multă bărbăţie nenorocirile întâmplate altora.

Restricţiile de tot felul, care se agrevează dela o zi la alta, sunt departe de a fi consimţite ca urmări de neînlăturat ale stării de război. Parisianul simte un fel de nedumerire indignată, ca de ceva nemeritat sau care nu i se cuvine. Dar neputând să protesteze, mârâie — il rouspète — cu o vorbă caracteristică acestui fel anume de a reacţiona, păstrând totuşi o disciplină remarcabilă în relaţiile zilnice de societate. Felul aparent al unui echilibru lăuntric şi al unei egalităţi sufleteşti netulburate e surprinzător, dar el e numai aparent. Sub înfăţişarea-i distrată se ghiceşte o încordare stăpânită, o conştiinţă care n'a cedat şi nu se resemnează, ci voeşte cu o stăruinţă lucidă.

Este probabil, în acest calm şi în această atitudine egală, o eleganţă firească, aceea a unui popor pe care, întâietatea ce acordă, dintr'o veche deprindere, ideilor ordonatoare, îl reţine să se amestece în realitatea imediată, mai ales când aceasta e bântuită de forţele deslănţuite ale materiei.

MIHAI NICULESCU

Paris, Iulie 1944.

Sursa ochelarilor din ţară

OCHELARI

de soare şi medicali

„ZEISS, BUSCH, RODENSTOK"

cel mai mare magazin de optică din ţară

INSTRUMENTE MEDICALE

USTENSILE de LABORATOR

USTENSILE FARMACEUTICE

Preţuri moderate — Revânzătorilor rabat

„CENTRALA LABORATOARELOR"

Str. Academiei No. 1 - Telefon 4.13.86 - 5.22.91

Reg. Com. 165/940

35

REPREZENTANTUL GENERAL DIN ROMÂNIA

al Firmei „PERGAMENTDARM"—G.M.B.H., Berlin

Intreprinderile POPESCU - MUSCEL

Bucureşti, Calea Dorobanţi 65

a primit mate

ARTIFICIALE DE PERGAMENT!

Doritorii să se adreseze urgent Telefon 2.19.35

4001

Pompă

pentru aer comprimat cu cazan.

Caută urgent

Distileria Pelişor

Bucureşti, Str. Peleş 7

Telefon 2.43.76

722

TRANSPORTURI

EVACUARI

executăm în provincie convenabil, cu turism.

Telefon 3.44.52

731

SPITALUL DE STAT ORĂŞTIE

Nr. 535/1944

Publicaţiune

Se aduce la cunoştinţă celor interesaţi că în ziua de 22 Iuna August, anul 1944 se va ţine la Spitalul de Stat din Orăştie, în biroul administrativ Licitaţie publică cu ofertă închisă pentru aprovizionarea spitalului pe exerc. 1944/45 cu 300.000 Kg. lemne de foc.

Garanţia de 5% se va depune odată cu oferta, în numerar sau efecte de Stat.

Caetul de sarcini poate fi văzut în fiecare zi în orele de serviciu, la biroul administrativ al Spitalului, camera 5.

In caz de nereuşită se va ţine tratare prin bună învoială în ziua de 31 August 1944.

Orăştie la 25 Iulie 1944

Medic Primar Director,
Dr. Dominic Stanca

Administrator
Luţaş Ioan

8411

Ciocnirea a două avioane portugheze

Lisabona, 13 (Rador). — Corespondentul agenţiei „D. N. B." anunţă:

In cursul unui sbor de încercare executat de aviaţia portugheză deasupra golfului Tejo, în apropiere de Lisabona, două aparate de tip Blenheim, cumpărate în Statele Unite, s'au ciocnit între ele.

Unul din aparate a reuşit să ateriseze pe aerodromul militar Ota, deşi suferise stricăciuni. Celălalt aparat a făcut explozie şi s'a prăbuşit în golful Tejo. Echipajul, alcătuit dintr'un căpitan, un sergent şi un căprar, şi-a găsit moartea.

ASTASEARA

ora 7[30] precis

mult aşteptata

PREMIERA

O RAITA prin RAI

comedie în 4 acte de Sacha Guitry

Versificare românească de TUDOR MUŞATESCU

cu

VASILIU BIRLIC

Virginica POPESCU

Pepe Georgescu, Marcel Emilian, Eugenia Bammé St. Decu, Ion Stănescu, Gabriel Florea şi ION TALIANU

Spectacolul începe precis la ora 7.30 şi se termină la ora 9.30

Regia: ION TALIANU

Teatrul COLORADO

Str. G. G. Assan 3. Tel. 4.41.32

Piaţa Universităţii (Statuia Mihai Viteazul)

Director VASILIU BIRLIC

Publicaţiune

1355, 12 August 1944

Se aduce la cunoştinţa generală că în ziua de 25 August 1944, orele 17, se va ţine o licitaţie publică în localul Monetăriei Naţionale din Bucureşti, str. Fabrica de Chibrituri No. 30, pentru vânzarea a 57,4 m. grilaj de fier, solid lucrat, cu înălţimea de 1,70 m. cântărind în total cca. 5.000 kg.

Licitaţia se va ţine în conformitate cu art. 86—110 din L. C. P. şi cu toate dispoziţiunile legale în vigoare.

Garanţia legală de 5% se va depune odată cu ofertele în şedinţă.

Orice alte lămuriri se pot lua dela Serviciul Cumpărărilor din Monetăria Naţională.

Director general,
Ing. Şef N. Mihăilescu.
Director Gh. Avramescu

15

Autocamion

2 tone, platformă mare, bun pentru mărfuri voluminoase, execută transporturi, pe orice distanţă, cu preţuri convenabile.

Telefonaţi cu încredere 1.14.45.

4002

BUICK 1939

roadster decapotabil 4 locuri, perfectă stare, 5 cauciucuri originale, aproape noi, vând.

Telefon 6.09.46.

21

Cumpăr imediat AUTOMOBIL

orice tip, orice an, indiferent de aparenţă, cauciucuri bune, funcţionare perfectă.

La ziar sub 198 J.

22

Maşină de umplut

spălat şi capsulat sticle se caută de Eforia Spitalelor Civile Oferte detaliate şi descriptive la Direcţia Spitalelor, Spitalul Colentina.

8409

TURISM

face curse Piteşti-R. Vâlcea-Călimăneşti fiecare zi plecare Bucureşti ora 6 dimineaţa, adresaţi tel. 5.75.53

700

TEATRUL COMEDIA

Tel. 4.71.71

Director:

SICĂ ALEXANDRESCU

Miercuri 16 Aug. 1944

ora 7,15 precis

Deschiderea stagiunei

cu

STEAUA FĂRĂ NUME

Intr'o nouă înscenare

In rolurile principale:

TANŢI COCEA

Marcel Anghelescu

Radu Beligan

Fifi Harand

Nineta Gusti

C. Bărbulescu şi

Al. Ghibericon

APARATUL DE RADIO DEFECT. NU-L INCREDINŢAŢI ORICUI...

„RADIO-ROMÂN"

VI-L REPARĂ LA DOMICILIU.

ANUNŢAŢI 1.28.12

G. CRETEANU - R.C. 2085/943

F. Topârceanu

producţie proprie de

PERII—PENSULE—BIDINELE

Execută şi livrează prompt Loco şi Provincie. Perii pentru pavatori din păr şi sârmă lată. Bidinele rotunde şi late pentru izolat cu bittum. Perii pentru industrii, textile şi filaturi. Precum ori şi ce perii, pensule şi bidinele pentru industriile de armament, nichelaj, morărit, etc.

Execuţie şi durabilitate garantată.

Calea Moşilor No. 51, Bucureşti. Tel. 4.58.48

Reg. Com. 443/941

724

Soc. „ROGIFER"

59109 — 34606 (Av. R. Iliescu)

cumpără cauciucuri şi camere în perfectă stare, de următoarele dimensiuni:

600/16	825/20	650/15
600/15	900/20	650/16
600/17	975/20	650/17
32/6	1050/20	700/15
650/20	230/20	700/16
700/20	210/20	700/17
750/20	190/18	750/15
32/6½	190/20	750/16
34/7	725/40	750/17
34/7½/20	36/8	

9

„OLEAGINOASA" s. a. r.

Bucureşti, Calea Victoriei 23

Telefon 4.04.45—4.54.50

Angajează orice cantităţi de seminţe de rapiţă de tot felul, muştar galben şi seminţe de bostan. Rugăm posesorii cari sunt doritori să vânză, să se pună în legătură cu noi. La trebuinţă trimitem delegaţi pentru tratare

712

Butoae

din tablă galvanizată şi neagră vinde la preţurile cele mai convenabile

Depozitul TRAIAN POPESCU

Bucureşti, Strada Vaselor 19 Telefon 2.95.26

prin Calea Moşilor 34

RECOMPENSĂ LEI ZECE MII

aceluia care va da indicaţii precise pentru găsirea a trei colete expediate la 21 Martie 1944 din Piatra Neamţ cu vagonul No. 208419 plecat cu trenul No. 5676, având adresa Prim Pretor Dumitru Emil Băile Ocna Sibiului şi expeditor Dr. Tiberiu Cipău, Sanatoriul Bisericani-Neamţ. A se adresa Dr. Tiberiu Cipău, Director Sanatoriul Bisericani-Neamţ.

8359

„GENERALA"

Societate Română de Asigurări Generale

B-dul Regele Carol I Nr. 14

Capital social deplin vărsat Lei 50.000.000

Se aduce la cunoştinţa D-lor asiguraţi că la a 200-a tragere pe luna August 1944 a poliţelor de asigurări populare cu amortisment făcută la sediul său în prezenţa D-lui delegat al Ministerului Economiei Naţionale, au eşit la sorţi următoarele combinaţiuni de câte trei litere:

1. D.Y.L., 2. R.E.O., 3. O.X.B. 4. O.A.E., 5. A.H.T.

23

Transporturi cu Autocamioane şi Turisme

In Capitală şi provincie execută conştiincios

Proprietarul CHIRCU PETRE Telefon 2.05.39

11

Pleacă Turism

cu remorcă 4 persoane şi 1.000 bagaje sau 1.500 kgr. mărfuri coletărie. Ruta Braşov, Sibiu, Timişoara, Craiova. Telefon 5.40.37 Şerban Vodă 101

70

AUTOTURISM

Luxos, pleacă toată ţara. Pascu, 5.88.18.

19

Transporturi

Mărfuri — Bagaje — Mobilier, cu Autocamioane mari proprii. Pasageri cu Autoturisme de lux, execută în toată ţara condiţiuni avantajoase, cel mai serios şi vechiu biurou din capitală.

„Intreprinderile" Ion Eugeniu Pascu Str. Alex. Lahovari 1 (Bis. Albă). Tel. 5.88.18 Reg. Com. 1752/932

18

CAUT

pentru imediată închiriere în Bucureşti, indiferent cartierul, un local în care să se poată instala o fabrică de săpun.

Se preferă singur în curte. Informaţii telefon 4.22.87.

12

TEATRUL ALHAMBRA

Dir. N. Vlădoianu

In fiecare seară la 7,30

NORA PIACENTINI

joacă şi prezintă

In Spaţiul Alhambra... Linişte deplină

fantezie muzicală în 2 acte

Tinereţe — Muzică — Actualitate

10